

Harapásnyommal

PRÓZA - LXIII. évfolyam, 26. szám, 2019. június 28.

Egy szót sem szóltunk utána, mert olyan teljes rend volt akkor a világban, amit nem érdemes szavakkal megbontani. Felkelt, gyorsan letusolt, keresgélte a futócuccát, aztán nekiállt öltözni. Én visszafeküdtem a kanapéra - még mindig tartott az az óra - és nyomkodtam a telefonom. Két új Instagram követő. Egy barátnőm, akinek a jelenléte általában leszedál, meghívott egy bemutatóra, amire jó lenne elmenni, de valami majd úgyis közbejön. Mami hat képet küldött a tengerpartról. Egy munkatársam átlinkelt egy riasztó cikket a föld pusztulásáról. Ilyenek történtek. Betettem egy playlistet, amit még az első közös roadtripünkre csináltam, Placeboval kezdődött, a fürdőszobából ráénekel, hamisan, rossz szöveggel, „nem így vaaaaaaan”, kiabáltam, és feltekertem a hangerőt. Aztán letettem a telefont, és csak néztem a hegyeket, a felhőket meg a Férfit, aki Fut - lehetett volna egy ilyen fiatalokat célzó életmódkampány modellje, a bő ujjaltlan trikójában meg a tökéletes bad boy borostájával.